

Sasha Ferré

Daughter of Earth and Water

Apr 23 — Jun 7, 2025 | Brussels

Almine Rech Brussel heeft het genoegen de tentoonstelling *'Daughter of Earth and Water'* te presenteren, de derde solotentoonstelling van Sasha Ferré in de galerie, van 23 april tot 7 juni 2025.

Doorkruisen

Hoe kan ik schilderen hetgeen, eenmaal aanwezig en zichtbaar, geen obstakel voor mijn blik of lichaam vormt? Hoe kan ik zo schilderen zodat mijn blik en lichaam voor zich en om zich heen niets anders tegenkomen dan een ruimte die kan worden doorkruist: een medium, als een tastbare ether, waar het uitzicht eindeloos wordt en het lichaam onbegrensd?

Sasha Ferré brengt de ruimte tot stand: dat wil zeggen, ze opent deze. Gewapend met niets anders dan haar aanraking van het doek, een manier van schilderen die lijkt op het gebaar van een danseres – de levendige hand draait om haar as, trekt het lichaam met zich mee – vordert ze, construerend en wissend tegelijk, zich een weg banend in de open ruimte. Een *oil stick*, een olieverfstaaftje met was, als verlengstuk van haar hand, wordt warm en vloeibaar in contact met haar lichaam. Deze kunst is gebaseerd op vloeistof, vitale energie die van het lichaam naar het instrument stroomt en van het instrument naar het doek, tenzij het omgekeerde plaatsvindt of beter nog, een voortdurend heen en weer stromen: een uitwisseling. Schilderend doorkruist Sasha Ferré, schilderend wordt ze doorkruist. De vloeistof stroomt door haar heen en van haar af. De daad van het schilderen is het levende, in handelingen, dat circuleert en van gedaante verandert. Van de danskunst heeft ze een les geleerd: het schilderende lichaam is een geschilderd lichaam, geopend door de daad van het schilderen – onbegrensd.

Woorden slagen er niet in te benoemen wat er is. Hoe kan ik, op één en hetzelfde moment, het gevoel uitdrukken aanwezig te zijn in een naamloze ruimte – een soort matrixachtige grot, donzig en beschermend – maar ook te vliegen? Hemel of grot, binnen of buiten? Ik vlieg, maar ik kruip ook, mij een weg banend, op de tast. Tenzij ik aan het zwemmen ben, want in mijn verplaatsing neem ik deze ruimte mee die me omsluit, me draagt en me doorkruist. Waar de taal struikelt, baant de schilderkunst zich een weg. Omdat ze streeft naar het onbegrensde. En vooral omdat ze, en dat is haar precies haar wezenlijk *picturale* kwaliteit, de wet van de non-contradictie ondermijnt waaraan onze taal onderworpen blijft. Men kan niet tegelijkertijd iets en het tegenovergestelde ervan zeggen. Zeker niet, maar men kan het wel schilderen. Dat is de kracht van het werk van Sasha Ferré, haar niet-rationele kracht: haar fysieke bewijs. Er is iets, iets wat we niet kennen, niet begrijpen en niet kunnen benoemen, maar dat wel voor ons, rondom ons en in ons aanwezig is, ons aangrijpt terwijl het ons doorkruist.

De schilderkunst van Sasha Ferré is *dit* en *dat* tegelijk. Om vooruit te komen en zich uit te strekken in de open ruimte, vernietigt zij alles wat scheidt, wat een grens is, wat maakt dat er een verschil is tussen dit en dat. Eén kwaliteit verspreidt zich overal: porositeit, de voorwaarde om te kunnen doorkruisen.

In het aristotelische denken wordt *plaats* gedefinieerd als een uitgestrektheid omsloten door een grens. Dat zou een uitstekende definitie van het schilderij kunnen zijn, en nog meer van dat wat de kunstenaar via haar kunst ondermijnt. Want Sasha Ferré schildert tegen deze logica van de plaats in en construeert streek voor streek een open en doorlopende ruimte. Haar intentie is om te bouwen, via dit spel van herhaling en ophoping van streken die deze verschijnende wereld voorziet van volume, textuur en diepte. Maar ook en vooral om te openen, want dit gebaar, dat de *onbegrensde* diepte van het schilderij uitholt en doorzoekt, vernietigt alles – grens, ondoorzichtigheid, obstakel – dat de verspreiding van de stroom verhindert en zich verzet tegen het doorkruisen. Open zijn is de voorwaarde van het levende. Schilderen is nodig om circulatie mogelijk te maken, als bloed in de aderen van een eeuwig dansend lichaam. “I pass through the pores of the ocean and shores; / I change, but I cannot die”, schrijft Shelley in een gedicht dat de kunstenaar voor mij citeert als commentaar.

Naast de schilderkunst komt de beeldhouwkunst op. Naast of beter gezegd in de schilderkunst, aangezien ze er op een natuurlijke manier uit lijkt voort te vloeien: nieuwe metamorfose in hetzelfde *continuüm*. Het is de was, dit organische materiaal, die dit mogelijk heeft gemaakt: een tastbare vorm geven aan dat wat de hand creëert terwijl zij om haar as draait en het lichaam met zich meetrekt. Brons is nu het materiaal waarin de beeldhouwkunst voor ons verschijnt. ‘Natuurlijk’ brons, verduidelijkt de kunstenaar, “met een patina geïnspireerd op licheen”. Licheen, ofwel korstmos, is wat men een *symbiotisch organisme* noemt, geboren uit het huwelijk van een wier en een schimmel. Het is tegelijkertijd dit en dat, in gelijke mate. Het verspreidt zich overal, geen enkel obstakel verhindert ooit zijn vruchtbaarheid. Het is hybride, doorkruisend en doorkruist, het creëert de ruimte door deze te openen: het is levend.

— Pierre Wat, art historian and critic.